

'Αγνή! τῆς ἐφώνησα διὰ τὴν ἐνθαρ-
ρόνω.

Ἦλλαξε χιλία χρώματα τὸ προσω-
πάκι τῆς.

— Μπορῶ νάρθῶ; εἶπε.

— Ἐννοεῖται! τῆς ἐφώνησεν ἡ
Φρόσω. Ἀχ! Ἀγνή μου, πόσο λυποῦ-
μαι ποῦ παρεφάρθη αἱ ἐστίαι. Δέν
το ἤθελα κ' ἐγώ. Δέν εἶσαι κκιω-
μένη μαζί μου, αἱ;

Ἡ Ἀγνή δέν τὴν ἄφισε νὰ εἰπῇ
περισσότερα. Τῆς ἐσφάλισε τὸ στόμα
μὲ τὰ φιλιὰ τῆς. Ἐμειναν ἀκριτῆν
ἄραν ἀγκαλιασμένες καί, ὅταν ἐχωρί-
σθησαν, εἰς τὰ μάτια τῆς ἐξαδέλφης
μου ἔλαμπαν δύο δαμάνια — δύο δά-
κρυα χαρᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ ΑΦΟΒΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἰς τὸ τραπέζι ἐ-
περάσμεν πολὺ εὐχάριστα. Τὰ γέλια
ποῦ ἐκάμαμεν, ὅταν ἡ Φρόσω μᾶς διη-
γήθη διάφορα ἀστεῖα ἐπεισόδια τοῦ τα-
ξειδίου τῆς ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, — δέν
περιγράφονται. Καί με πίσσηδεξόθη α
διηύθουε τὴν συντροφιά μας ἡ μητέρα!
Σὰν νὰ τὴν εἶχαμεν πάντα στὸ σπίτι
μας τὴν ἐξαδέλφη μας, καὶ ὄχι σὰν νὰ
τὴν ἐβλέπαμεν πρώτην φοράν. Μόνον αἱ
ὕπνερται, τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ τῆς,
ἔρριχναν κάτι περίεργα καὶ φοβισμένα
βλέμματα ἄλλα ἐν αὐτῆρον βλέμμα
τῆς μητέρας; ἤρκει διὰ τὰς ἀνα-
καλέσας εἰς τὴν τάξιν.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ἐβήκαμεν πάλιν
εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἔκαμα ἓνα μικρὸν
γῦρον μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου. Ἐπειτα
τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἐγὼ ἐπήγγισα ἐμπρός κ' ἐκρατοῦσα
τὴν λάμπα. Καθὼς ἐπερνούσαμεν ἀπὸ
τὸν διάδρομο, εἶδα ἀνοιχτὴν τὴν θύραν
τῆς πινακοθήκης, κ' ἐστάθηκα νὰ τὴν
τραβήξω νὰ κλεισθῇ. Ἡ λάμπα ἐφώτισε
μίαν πλευρὰν τοῦ δωματίου κ' ἐφάνησαν
τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τὰ ὅποια ἦσαν
κρεμασμένα εἰς τὸν τοῖχον.

— Ὡ! τί ὠραῖες εἰκόνες! ἐφώνησεν
ἡ Φρόσω. Στάσου λίγο, καίμην Δέ-
σποινα, νὰ τὰς δῶ.

— Μετὰ τὸ φῶς τῆς λάμπας δέν θὰ
δῶς τίποτε σχεδόν. Ὅπως δῆποτε,
ρίξε μιὰ ματιά, καὶ αὔριον τὸ πρῶν
ἐρχόμεσθε μαζί, καὶ σου ἐξηγῶ τί εἶνε
καθ' ἑμιά.

Ἐστάθηκα εἰς τὸ μέσον τοῦ δωμα-
τίου, καὶ ὕψωτα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
μου τὴν λάμπα. Τὰ δύο παράθυρα
τοῦ δωματίου ἦσαν κλειστά, καὶ τὰ ἀ-
σθινὲς φῶς τῆς λάμπας μου ἔκαμνε νὰ
φαίνωνται σὰν σκεπασμένα με δμίχλην
τὰ ζωγραφισμένα πρόσωπα καὶ τὰ ὠραῖα
τοπία μέσα εἰς τὰ χρυσὰ πολυτελεῖ
πλαίσια τῶν.

Ἡ Φρόσω ἐστάθη δίπλα μου κ' ἐ-

κτύταζεν ὀλόγυρα ἔξαρνα μου εἶπε μὲ
σιγανὴν φωνήν, ἡ ὅποιε ἔτρεψε λιγάκι:
— Ὁ πατέρας μου... Τὸ ἤξευρα
πῶς τὸν εἶχατε ἐδῶ.

Ἐστάθη, ἐτήκωσε ὑψηλὰ τὰ μάτια
καὶ ἐκτύταζε τὴν προσηγορίαν τοῦ
θεοῦ Ἀνδρῆν μὲ εὐλαβὴ προσοχήν ἔκα-
μιν ἓνα κίνημα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σταυ-
ρώσῃ τὰ χέρια τῆς, ἀλλὰ πάλιν τὰ ἄρι-
σε κρεμασμένα ἐποθήθη μῆπως τὴν πε-
ριγελάσω ἐγώ— μου εἶπεν ἀργότερα...

Ἐμεινα ἀκίνητη, διὰ νὰ μὴ διακο-
ψῶ τὴν προσήλωσίν τῆς. Ἀκίνητο σὰν
μάρμαρο ἔμεινε καὶ τῆς ἐξαδέλφης μου
τὸ πρόσωπον. Τί νὰ ἐσκέπτετο ἀρά γε
ἐμπρός στὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα τῆς;
Δέν ἐβλεπα τὰ μάτια τῆς, εἰδαμῆ
ἴσως θὰ κατάρθονα νὰ παρακολουθῆσω
τὰς σκέψεις τῆς.

Τέλος, ἐγύρισεν νὰ μου ἐμιλήσῃ. Τί
ἀλλόκοτα ὄμως μοῦ ἐφάνησαν τὰ λόγια
τῆς:

— Πολὺ ψηλά τὸν ἔχετε κρεμασμέ-
νο, εἶπε. Δέν φθάνει τὸ χέρι, οὔτε μὲ
τὴν καρτέλα.

Ἐσκέφθην ὅτι εἶχε μεγάλην πόθον
στὴν καρδίᾳ τῆς νὰ φιλήσῃ τὴν εἰκόνα
τοῦ πατέρα τῆς. Δι' αὐτὸ ἔσπευσα ν'
ἀπαντήσω.

— Νὰ το ποῦμε τῆς μαμμᾶς αὔριο,
νὰ βάλῃ νὰ κατεβάσῃ τὴν εἰκόνα.

— Ὅχι! ὄχι! μοῦ ἐφώνησε μὲ ζω-
ηρότητα. Νὰ μείνῃ ἐκεῖ που εἶνε, σὲ
παρακαλῶ

Καὶ ὥρμησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πι-
νακοθήκην. Τὴν ἠκολούθησα, ἐκλεισα
καλὰ τὴν θύραν, καί, ὅταν ἐφάταμεν
εἰς τὰ δωμάτιά μας, τῆς ἔδωσα τὴν
λάμπα καὶ τὴν ἐκαληνύκτισα.

Τὸ πρῶν, ὅταν ἐξύπνησα καὶ κατέ-
βηκα εἰς τὸν κήπον, ἤκουσα φωνὴς πρὸς
τὸ σπιτάκι τῶν σκύλων. Ἐλησμόνησα
νὰ σας εἰπῶ ὅτι εἶχαμεν εἰς τὸ κτήμα
τέσσαρας σκύλους ἐκλεκτοῦς, ἀπὸ τοὺς
ὁποίους ἓνας ὁ Ἄφροβος, θανικῆς γενε-
ᾶς, ἦτο μέγας καὶ ὠραϊότατος. Αὐ-
τὸς ἦτον ὅπως ἀνέφερα καὶ προηγουμέ-
νως ὁ ἀγαπημένος τῶν δύο διδύμων, ὅτι
καὶ νὰ τοῦ ἔκαμναν στὰ παιχνίδια τῶν,
αὐτὸς εἰδείνυε θαυμαστὴν ἀνεκτικότη-
τα ἀπὸ τοῦ ἔκαμναν καὶ ἄλογο καὶ
τοῦ ἐκαβαλλίκευαν!

Ἐπροχώρησα, καὶ εἶδα τὰ διδύμα
μὲ τὸν Ἄφροβον, καὶ τὴν Φρόσω μαζί
τῶν. Αὐτὸ μ' ἐχαροποίησε, διότι το ἐ-
νέμισα σημεῖον μεγαλειότητος οἰκειότη-
τος μεταξὺ τῶν. Ἀλλὰ πόσον ἠπαιώ-
μην! Πάλιν εἶχεν ὑπερισχῆσῃ ἡ παι-
δικὴ ἐχθροπάθεια πρὸς τὴν ξένην, πᾶ-
ν ὅ βίαιος χαρακτήρ τῆς Φρόσως εἶ-
χε κόμῃ τὰ δικά του!

— Ἀκού κεί τί λέει; ἐφώνησε ὁ
Πέτρος λέει πῶς εἶνε δικὸς τῆς καὶ ὁ
Ἄφροβος, καὶ θὰ τὸν κρατήσῃ!

— Ἐννοεῖται, δικὸς μου εἶνε! ἔλε-

γε μὲ θυμωμένην φωνήν ἡ Φρόσω. Κι'
αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι σκύλοι, καὶ ἔτι
ἄλλο εἶνε ἐδῶ μέσα... Ἄν θέλετε,
πάρτε μαζί σας αὐτὴ τὴ μαύρη μαλ-
λιάρη σκύλα... τὸν Ἄφροβον ὅμως θὰ
τὸν κρατήσω ἐγώ...

— Μὰ... ὄχι, διέκοψε τότε ἡ Ἀ-
γνή. ἐνῶ ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὸν λαίμυρον
τὸν σκύλον, — ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦμε, κι'
αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ.

— Ἐλα δῶ, Ἄφροβος! ἐφώνησε ἡ
Φρόσω καὶ ἤρπασε ἀπὸ τὸ κολάρα τὸν
σκύλον. Θέλετε νὰ μοῦ τὸν κλέψετε,
αἱ; — ἐπρόσθεσε κατόπιν μὲ ἀρκετὴν
δόσιν καρίας.

— Ψέματα λές! ἐσύ... ἐσύ...
εἶσαι... ἐφώνησε ὁ Πέτρος σφίγγων
τοὺς γρόνθους του.

— Τί εἶμαι; πές το λοιπόν!

Ὁ Πέτρος δέν ἐτόλμησε νὰ ἀπο-
καλέσῃ τὴν ἐξαδέλφην του «κλεέρτραν».
Ἐμεινε ἄφωνος... Τὴν στιγμὴν ἐκεῖ-
νην με εἶδαν ἐπὶ τέλους πλησίον τῶν.
Ὁ Φρόσω ἐκρατοῦσε τὸν Ἄφροβον ἀπὸ
τὸ κολάρα καὶ τὸν ἐχάιδευε. Καὶ αὐτὸς
εἶχε πᾶρ καὶ ὄλας τὸσο θάρρος μαζί
τῆς, ὥστε ἐκουνούσε τὴν οὐρά του, καὶ
τῆς ἐγλυψε τὰ χέρια.

— Ἀ! νὰ ἡ Δέσποινα! εἶπε ἡ Ἀ-
γνή. Ἡ Δέσποινα θὰ πῆ ποιοιοῦ εἶνε ὁ
Ἄφροβος...

— Δέν μου λές, Δέσποινα, ἠρώτησα
μὲ ἔμφρασιν ἡ Φρόσω, ἀπὸ ποῦ τὸν ἀ-
γοράσατε αὐτὸν τὸν σκύλο;

Χωρὶς νὰ σκεφθῶ καθόλου, ἀπήτη-
σα ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν:

— Δέν τὸν ἀγοράσαμε. Μᾶς τὸν
ἔχει χαρίστῃ ἓνας φίλος τοῦ πατέρα μας.

— Βλέπετε λοιπὸν πῶς εἶνε δικὸς
μας! ἐφώνησε θριαμβουτικῶς ὁ Πέτρος
Δέν τὸν ἀγοράσαμε μὲ τοὺς παραδες σου
γιὰ νὰ μᾶς τὸν πάρῃς!

Αὐτὸ ἦτο παραποῦδ. Ἐξω φρενῶν
εἶνε ἡ καίμην ἡ Φρόσω. Ἐβλεπεν ὅ-
τι τὰ ἐξαδέλφια τῆς ἐπρωτιμοῦσαν ἀπὸ
αὐτὴν ἓνα σκύλον, καὶ εἶχε δίκαιον νὰ
θυμώσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πάλιν νὰ ὑ-
πενθυμίζῃ διαρκῶς εἰς τοὺς μικροὺς, ὅτι
εἶνε δικά τῆς ὄλα. Σὰν νὰ εἶχε δῆ
στὸν ὕπνον τῆς τὴν θείαν Βαρβάραν μὲ
τὰς φιλοπόκτους συμβουλὰς τῆς!...
Καὶ ἐξέσπασε στὰ κλάμματα πάλιν.

— Ἀχ! κακόπαιδα ποῦ εἶσθε. Δέν
μ' ἀγαπᾶτε! κ' ἐγὼ δέν σας θέλω πιά
ἀδέλφια μου... Σὰς μισῶ! νὰ φύγε-
τε ὄλοισας! ὄλοι σας!... Ἐλα ἐδῶ,
Ἄφροβος... δότε τὸν πῶς μ' ἀγαπᾷ
αὐτὸς κ' ἐρχεται. Ἀχ! τὸ πουλάκι μου.
Ἐδῶ θὰ μείνῃ μαζί μου!

Καὶ ἀπεμακρύνθη τρεχάτη, ἐνῶ ὁ
Ἄφροβος ἐλυκισμένος ἀπὸ τὰ χάδια τῆς,
ἔτρεχε κατόπιν τῆς μὲ χαρωποὺς πή-
δους, νὰ παίξῃ μαζί τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ὁ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἄγαπητοί μου,

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑ-
ΤΟΣ, ΚΑΙ Ἐ-
σχετῶς τὸ
Ζάππειον,
κατακλύ-

ζονται καθὲ βράδυ ὑπὸ ἀπέριτον πλήθος,
ἀπολαμβάνοντες δωρεάν τὰ θελήγητρα τοῦ
κινηματογράφου. Κινηματογράφος εἰς
τὸ ὑπαιθρον δέν ἔχει βέβαια πολλὴν ζωη-
ρότητα καὶ δύναμιν· αἱ εἰκόνες τοῦ φαί-
νονται ἀμυδραὶ καὶ ὡς στυμμένα· ἔχει
ὅμως τὸ πρῶτον νὰ γίνεσθαι προσεγγισ-
τικὸς εἰς ὄλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δέν θὰ ἠ-
μποροῦσαν νὰ τὸν ἴδουν πληρόντες εἰ-
σοδον, καὶ δυστυχῶς αὐτοὶ εἶνε πάντοτε
οἱ περισσώτεροι... Ποτὲ θέατρον βέβαια
δέν ἔχωρεσε τόσον πολὺν καὶ τόσον ποι-
κίλον κόσμον, ὡς ἐκεῖνον τὸν ὅποιον
βλέπομεν εἰς τὰς πλατείας τὴν ὄραν τοῦ
κινηματογράφου. Τὸ θέαμα ἔγινε πλέον
δημοφιλές, νομίζω δὲ ὅτι οἱ ἄθηναῖοι,
μικροὶ καὶ μεγάλοι, θὰ ἐλυποῦντο πολὺ
ἂν ἔξαρνα τὸ ἐστεροῦντο...

Ἀλλὰ τῶρα ποῦ ἔγινεν ἡ ἀρχή, πό-
θος δέν ὑπάρχει· ἀπεναντίας ὑπάρχει ἡ
ἐλπίς ὅτι οἱ κινηματογράφοι θὰ πολυ-
πλασιασθοῦν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπαι-
θροὶ καὶ ἀνεξοδοί, ὅπως εἰς ὄλας τὰς εὐ-
ρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ὅπου ἡ ὠραία
δικασκία χρησιμοποιοῦται πρὸ πολλοῦ
διὰ τὰς ἐμπορικὰς ρεκλάμας, καὶ βγάζει
τὰ ἔξοδα τῆς ἀπὸ αὐτὰς.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ, αἱ κινε-
ματικὲς εἰκόνες, τὰς ὁποίας προβάλλει ὁ
δημοτικὸς κινηματογράφος εἶνε πάντοτε
σχετικαὶ μὲ τὴν ῥυθμὴν, ἡ ὅποια ἀκο-
ουθεῖ. Παραδείγματι χάριν, μετὰ τὴν
κωμικὴν παντομίμαν ἐνδὸς ἀνθρώπου, ὁ
ὅποιος δέν εἰμπορεῖ τάχα νὰ κοιμηθῇ ἀ-
πὸ τὰ κουνούπια, καὶ καταφεύγει εἰς χί-
λια μέσα ἀνωφελῆ καὶ ἀστεῖα, ἕως
ἐτου εὑρίσκει τὴν ἡσυχίαν τοῦ καιῶν
ἓνα κομμάτι Ζαμπιρόνι, — θὰ ἴδῃτε εὐ-
λὺς τὴν ρεκλάμαν τοῦ καταστήματος,
τὸ ὅποιον πωλεῖ ἀπὸ ἀσφαλέστερον κατὰ
τῶν κωνόσμων σκεύασμα. Ἐδῶ, μετὰ τὸ
φανταστικὸν καὶ περιπετειώδες ταξίδιον
εἰς τὴν Σελήνην, θὰ ἴδῃτε... ὅτι τὰ
καλλίτερα καπέλλα εὑρίσκονται εἰς τὸ
τάδε πιλοπωλεῖον. Μία ἀτέλεια, ἡ ὅποια
θὰ ἐκλείψῃ μὲ τὸν καιρὸν, ὅταν θὰ μά-
θωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ κατασκευάζωμεν
σὲ ῥᾶς διὰ κινηματογράφον.

Πρὸς τὸ πᾶν αἱ σεῖρα αἱ αὐταὶ
μᾶς ἐρχονται ἐτοιμοὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην.
Εἶνε μικροσκοπικαὶ καὶ ἀπειράριθμοι
φωτογραφίαι, αἱ ὁποῖαι μεγεθύνονται
διὰ φακοῦ καὶ προβάλλονται [διαδοχι-
κῶς, μὲ μεγάλην ταχύτητα, ἐπὶ τῆς

λευκῆς ἐσθῆτος τοῦ κινηματογράφου.
Ἄλλὰ πῶς γίνεται αὐτό; Ἰδοῦ. Ὑποθέ-
σατε ὅτι σηκῶν τὸ χέρι μου. Ἡ κίνη-
σις αὐτὴ ἀπαιτεῖ π. χ. ἐν δευτερόλε-
πτον. Ἄν ἔχω ἐμπρός μου μίαν φωτο-
γραφικὴν μηχανήν, ἡ ὅποια νὰ εἰμπορῇ νὰ
τραβᾷ τριάντα πλάκες τὸ δευτερόλεπτον,
— καὶ ὑπάρχουν τοιοῦτα ἐνστανα-
νέ, — ἠποκτιθῶ τριάντα φωτογραφίας
μου, αἱ ὁποῖαι θὰ με παριστάνουν εἰς
τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβε τὸ χέρι
μου διεδοχικῶς, ἕως νὰ φθάσῃ ἐπάνω
ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Ἐν ἰδῶ τὰς φω-
τογραφίας αὐτάς, ἀργά, μίαν-μίαν, δέν
θὰ ἴδῶ βέβαια τίποτε ἐκτακτόν. Ἄν ὅμως
κατορθώσω νὰ τὰς κάμω νὰ περάσουν
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν μίαν κα-
τόπι τῆς ἄλλης ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέ-
πτου, τότε θὰ ἴδῶ τὸ χέρι μου νὰ
κινῆται. Καὶ διατὶ τοῦτο; Διότι,
ἐνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος, τὸ ἴν-
δαλμα τῆς μᾶς εἰκόνας δέν προφθάνει
νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν, ἕως
ὅτου ἐπέρχεται ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ
τετάρτη κτλ. οὕτω δέ, ἐνῶ βλέπω τρι-
άντα εἰκόνας, νομίζω ὅτι βλέπω μίαν μὲ-
νεν, ἀλλὰ ζωντανήν, — κινουμένην μὲ
τὰς ἰδίαις κινήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνα
τὴν στιγμὴν τῆς φωτογραφίσεως.

Ὁ κινηματογράφος λοιπὸν στηρίζεται
εἰς αὐτὴν τὴν ιδιότητα τοῦ ὀφθαλμοῦ, —
ὀπτικὴν ἀπᾶν, ἂν θέλετε, — καὶ ἀποτε-
λεῖται ἀπὸ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν,
δυναμὴν νὰ πέρῃ τριάντα ἕως ἑξήν-
τα φωτογραφίας τὸ δευτερόλεπτον, καὶ
ἀπὸ μίαν προβλητικὴν μηχανήν, δυνα-
μὴν νὰ προβάλλῃ τὰς φωτογραφίας
αὐτάς εἰς τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα.

Ὅλαι αἱ σηναὶ καὶ αἱ παντομίμαι,
τὰς ὁποίας βλέπετε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, συ-
νέβησαν πραγματικῶς, ἢ παρασκευά-
σθησαν ἐπὶ τῆς ἐπίσης θεάτρου,
ἐφωτογραφήθησαν ἐφ' ὅσον διεδραματί-
ζοντο, καὶ αἱ φωτογραφίαι τῶν, μικραὶ
καὶ ἀμέτρητοι, ἐπὶ ταινίας ὡς ἡ τοῦ τη-
λεγράφου, ἐφορμίζονται ἐκάστοτε εἰς τὴν
μηχανὴν τοῦ κινηματογράφου καὶ πρό-
βάλλονται ὅπως εἶπαμεν.

Τὸ ταξίδιον εἰς τὴν Σελήνην παρα-
δείγματος χάριν, — τὸ ὅποιον ὄλοι ἐθαύ-
μασαν, — δέν εἶνε τῶντι ἄλλο, παρὰ
μία φαντασμαγορία, (fieberie), διὰ τὴν
ὁποίαν ἐχρησιμοποιοῦνται ὄλα τὰ ση-
νικὰ μέσα καὶ τὰ μηχανήματα τελείου
εὐρωπαϊκοῦ θεάτρου, καὶ τὴν ὁποίαν
βλέπομεν διὰ τοῦ κινηματογράφου, ὅπως
ἐάν εἶμαθ εἰς τὸ θέατρον ἐκεῖνο! Δέν
λείπουν παρὰ τὰ χρώματα, τὰ λόγια,
καὶ ἡ μουσική. Ὅσον διὰ τὰ λόγια,
θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ τάκοῦσωμεν καὶ αὐ-
τὰ δι' ἐνὸς φωνογράφου ὑπάρχουν δὲ
τῶρα εἰς τὴν Εὐρώπην κινηματογράφοι
συνδυασμένοι μὲ φωνογράφους, οἱ ὁποῖοι
κάμνουν θαύματα. Ὅσον διὰ τὰ χρώμα-
τα... αὐτὸ δέν εἶνε δύσκολον νὰ γίνῃ

μὲ τὸν καιρὸν, τελειοποιουμένης τῆς ἐγ-
χρώμου φωτογραφίας. Πῶς εἰμπορεῖ
να φαντασθῇ τὰς ὠραίας ἐκπλήξεις, τὰς
ὁποίας μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ὁ ΤΕΝΤΖΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΓΑΝΙ
(Σύγχρονος μῦθος)

Ἐν ἑὸς ὀλοκλήτου ἑντίζερες, ἐνῶ
ἐτραγουδοῦσε εὐθυστάτα ἐπάνω στὴ
φουδοῦ, ἐσκέθη πῶς νὰ πειράξῃ ἓνα
παλαιὸ καὶ μυρισμένο τηγάνι, ποῦ ἐ-
τηγάνιζε στὴ διπλανὴν φουδοῦ.

Ἦταν, βλέπετε, νέος ὁ τέντζερες,
ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὸ
ἐμπορικόν, καὶ δέν ἐγνώριζεν ὅτι προο-
ριστὸς του ἦτο νὰ δουλεύῃ ἐφ' ὄρου
ζωῆς ἐπάνω στὴ φωτιά. Ἐκαμάρονε λοι-
πὸν καὶ ἔκαμνε τὸν καμπόσο, διότι ἦτο
ἀμεταχείριστος ἀκόμη καὶ ἐλαμποκο-
ποῦσε. Τὸ καίμην ὅμως τὸ τηγάνι εἶχε
παραδουλεψῇ τόσα χρόνια, καὶ ἦταν
γέριλον καὶ μυρισμένο.

— Μοῦ φτίνεσαι πῶς εἶνε πιά καιρὸς
σὺ νὰ πᾶς νὰ κρυφθῇς μέσα στὸ καρ-
βουνάρι, — εἶπε πειρακτικῶς ὁ τέντζε-
ρες.

— Ἐγὼ μάλιστα ὑποθίτω ὅτι θὰ με
πετάξουν στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν, ἀ-
πῆντησε μὲ πρῶτητα τὸ τηγάνι· ἐλπί-
ζω ὅμως ὅτι θὰ κάμω ἀρκετὴ δουλειὰ
ἀκόμη. Τηγανίζω κριφτέδες καὶ ψάρια
ἐπὺς τὰ ἐτηγάνιζα πάντοτε ὁ μόνος
φῶδος εἶνε μὴν ἀρχίσω νὰ τρέχω, δι-
ότι ἕως τῶρα δύο φορές μ' ἐμπάλωσαν,
— ἐπρόσθεσε μὲ ἓνα βαθὺν στεναγμόν.
Ὁ τέντζερες ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ καὶ
νὰ γελᾷ.

— Μπλωμένο λοιπὸν μοῦ εἶσαι!...
Κύττα ἐμένα! Δέν ἔχω οὔτε σημάδακι.

— Θὰ χροτάσῃς καὶ σὺ ἀπὸ σημά-
δα καὶ κτύπους καὶ μυριστέδες... ὁ-
ρεξὶ νάχῃς μονάχα! ἀπήντησε τὸ τη-
γάνι. Δέν πρέπει νὰ γελᾷς μὲ τὸν χα-
λασμόν που φέρνει ἡ ἡλικία. Ὅσο θὰ
περνᾷ ὁ καιρὸς, τόσο θὰ γερνᾷς καὶ σὺ
καὶ θ' ἀσχημίζῃς. Ἀμα δουλέψῃς, ὅσο
ἐδουλέψα ἐγὼ, θὰ μυριτίς καὶ σὺ σὰν
κ' ἐμένα.

Ὁ τέντζερες ἠσθάνθη ἀρκετὴν ἐν-
τροπήν διὰ τὰ ἄτοπα λόγια του, καὶ δι-
έκοψε τὸ σφύριγμα, ἐνῶ τὸ τηγάνι ἐξη-
κολούθησε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐβγα-
λε ὠραϊότατα τηγανισμένους τοὺς κρι-
φτέδες, μὲ ὄλα τὰ γεράματα του...

Ὅταν γερᾷται κανὲς ὡς τίμιος καὶ
πιστὸς ὑπηρέτης, εἶνε ἄξιος τιμῆς καὶ
σεβασμοῦ, ὄχι περιφρονήσεως. Οἱ νέτοι
πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας, καὶ
νὰ ἔχουν ὑπ' ὄφιν τῶν ὅτι, ἂν ζήσουν,
θὰ γεράσουν καὶ αὐτοὶ, καὶ θὰ χύσουν
τὴν ὠραϊότητα τῆς νεαρᾶς ἡλικίας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ ΖΗΛΙΑΡΗΣ

Ἡ Ἄννα, πρὸς χάριν τοῦ κυρίου Σπουργιτάκη, ὁ ἑποῖος ἦτον ζωντανὸ παιγνιδάκι, εἶχε παραμελήσει τὰ ἄλλα τῆς παιγνιδάκιας, τὲς κοῦκλές τῆς. Πρῶτην φορὰν τῶρα ἐχάριζεν ἑμπερὸς σ' αὐ-

« Δέν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ !... »

τὸν τὸν κύριον, καί τι ἄλλο. Ἡ καινούρια κοῦκλα τὴν εἶχε γιγνεύσει, πρῶτα-πρῶτα διότι ἐφαίνετο σάν μικρούτοιο μωρουδάκι, καὶ δευτέρου διότι ἀνοίγονταί τὰ μάτια τῆς, — καὶ ὄχι ὅπως αἱ ἄλλες, ποὺ τὰ εἶχαν πάντα ἀνοιχτά.

Ὁ Σπουργιτάκης ἦτο μεγάλης πιά. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα τὸ κριτσάκι, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζεν, ἕως ἄλλοτε, ὅτι ἐπρεπε νὰ του ἀφιερώνη ὅλες τὲς ὥρες ποὺ του ἐπερίσσειεν. Ἄλλην ὅμως ἰδέαν εἶχε ἐκεῖνο τὸ καινομαθῆμένο καὶ πολὺ ζηλόφθονο πουλάκι ! Τὸ ἔπισσε μὴ κακία, — μὰ τί κακία ! Κ' ἔκαμνε τὸ θυμωμένο ὄρεκτες ἡμέρες, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἢ θετῇ μητερούλα του τὸ γιατί, ὅταν ἕνα ἐπεισόδιον συνέβη καὶ ἐχειροτέρουσε τὰ πράγματα.

Ἡ Ἄννα εἶχε στολίσει, γιὰ τὴν κουκλίτσα τῆς, μὴ κουνίτσα πολὺ εὐμορφῆ, μὲ φουσκωτὰ στρωματάκια καὶ παπλωματάκια ἀπὸ τριανταφυλλιά μουσελίνα.

— ὦ ! τί ὠραία φωλίτσα !... ὠραϊότερη καὶ ἀπὸ τῆ δικῆ μου, ἐσκέφθη ὁ ζηλιάρης.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦ-

« Περνῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο. »

το, νὰ πάγῃ τὸ βράδυ ἢ Ἄννα νὰ κοιμηθῇ τὴ Λιλέττα, καὶ νὰ εὐρῇ ἀποκάτω ἀπὸ τὸ παπλωματάκι τὸν φίλο μας Σπουργιτάκη, μελαψὸ σάν κατσαρίδα μίση στὴν κρέμα...

— ὦ ! τὸν ἀδίκοιτο !... (Καλέ, τί νόστιμος !...) Μὴ ἐσὺ, κύριε, ἔχεις τὸ κλουβί σου καὶ τὴ φωλίτσα σου. . . Ἄσε νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ ἡ Λιλέττα. . .

— Κρεκρεκρέ. . . (Προφέρετέ το πολὺ γρήγορα.)

— Κάνε τῆς τοῦλάχιστον λίγη θέσι !

— Κρεκρεκρέ. . . Κάκ ! Κάκ ! Δέν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ ! . . . φωνάζει ὁ παληκαρᾶς μας.

— Αὐτὴ ἡ κούνια εἶνε τῆς Λιλέττας, καὶ ὄχι δική σου.

— Κρακρκαρά ! . . . Ἄ ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ! . . . Ὅλα δικά τῆς ! . . . Τί εἶνε αὐτὴ ἐπὶ τέλους ; Ἄς ἔρθῃ κοντά, ἂν κοιτᾷ ! . . . θά τῆς ξεριζώσω τὰ μαλλιά ! θά τῆς βγάλω τὰ μάτια ! . . . Κάκ ! κάκ ! κίχ !

Φρενιασμένος ἀπὸ τὴ ζήλεια, ἐφώνησε ἕνα σωρὸ φοβέρες ὁ σπουργιτάκης στὴ σπουργιτάκη γλῶσσα.

Τὸ κοριτσάκι ἀπλύνει τὸ χέρι γιὰ νὰ βάλῃ τὴ Λιλέττα μέσα στὴν κούνια. . . Πάτ ! πάτ ! τὴν ἀρχίζει ἐκεῖνος τοιμπίες στὰ δάκτυλα, καὶ — τὴση μανία τον εἶχε πιάσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴ ζήλεια ! — κτυπᾷ μὲ τὴ μυτίτσα του νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς Λιλέττας, ἐκεῖνα τὰ μαῦρα μάτια, ποὺ ἀνοίγονταί σάν ζωντανά ! . . .

— Κακοῦργε ! Δέν σ' ἀγαπῶ πιά ! . . . Φύγε ἀπ' ἐδῶ, κακὸ πουλί ! . . .

— Μάλιστα, θὰ φύγω, κακιά μαμμιά, ἀπλαχνη ! Ὅχι πῶς θὰ κάτσω νὰ μ' ἔχῃς φυλαγωμένο, αἰ ! . . . Ἐξέρω τί μοῦ παν οἱ φίλοι μου ! Ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά, φεύγω κ' ἐγώ. . . Ζήτη ἢ ἐλευθερία !

Καὶ δίνει μὴ ὁ Σπουργιτάκης μας, ἀνοίγει τὰ στερουγάκια του, περνᾷ ἀπὸ τὸ μισοανοιγμένο παράθυρο καὶ παίρνει τὸ φύσημά του στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.

— Ἄχ ! τί ὠραία ! Νὰ σχίζῃ κανεῖς τὸν ἀέρα, καὶ νὰ πετᾷ πρὸς ἀψηλά καὶ ἀπὸ τὲς πρὸς ἀψηλά καμινάδες ! . . . Ὁ Σπουργιτάκης μας δὲν εὐρίσκει καιρὸν οὔτε νὰ σκεφθῇ τίποτε . . .

Σάν μεθυσμένος, πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κ' ὅσπερ καθέσται στὴν ἄκρη μιᾶς στέγης.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

Ἐγλύττωσε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ δὲν ἔμειναν πλέον πρὸς τρεῖς λιμένες, ὅπου ὑπῆρχαν ἀκόμη φόβοι μήπως ἀναγνωρισθῇ. Ἡ τύχη εἰς τῶρα τον εἶχε βοηθήσῃ, καὶ εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν καλὸν του ἀστέρρα, ὅτι ὅλα θὰ ἤρχοντο βολικά εἰς ἐκεῖνο τὸ περιπετειώδες καὶ ἐγκληματικὸν ταξίδι. . .

Τὰ βουνα τῆς Μαρτινίκας εἶνε ἀρκούντως ὑψηλά καὶ φαίνονται ἀπὸ ἀπέστασιν ἐξήντα περίπου μιλίων. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔφυγαν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τῆς Δομινίκαν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τα ἴδου ἀυθήμερον, πρὶν δύσει ὁ ἥλιος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέμελος, ἡ θάλασσα ἐλομποκοποῦσε ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ μόλις ἦτο αἰσθητὴ ἡ κανονικὴ καὶ ὁμαλὴ φουσκοθαλασσιά ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανόν. Τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε σταθερῶς τὴν εὐδίαν.

Δὲν ἐπαίρνε λοιπὸν ὁ «Γοργὸς» περισσότερα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξι μίλια τὴν ὥραν. Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ διέτοξε ν' ἀνοίξουν τὰ κερύθια (κουρτελάτσες) τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἀκατίου ἰστίου.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἔσπευσαν πρῶτοι-πρῶτοι νὰ σκαλώσουν εἰς τὰ ἐξάρτια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰ δίφυγα ἐπάνω, νὰ σπρώξουν ἐξω τὰ δοράτια τῶν παπαρίγκων, ἐνῶ οἱ συμμαθηταὶ τῶν ἐτραβοῦσαν ἀπὸ κάτω καὶ κατόπιν ἐστερέονεν τὲς σκότες.

Ἐπάνω εἰς τὸ κάστρο, καθήμενος ἀναπαυτικά εἰς μίαν πολυθρόναν πλεγμένην ἀπὸ βέργας λυγαριᾶς καὶ ἐρωδικσμένην μὲ ἕνα μαλακώτατο μαξιλάρι, ὁ Μέντωρ ἐκαμάρονε τοὺς νεαροὺς του συμπλοῦηρος. Ὅχι πῶς δὲν ἀνησυχοῦσε, καθὼς τοὺς ἐβλεπε νὰ πηγαινοέρχονται ἐπάνω στὰς κεραίας, νὰ ἀναβαίνουν πέντε-πέντε τὲς σκαλιέρες ! Τοὺς ἐφώνησε νὰ βασιστοῦν καλά τὰ σχοινία, νὰ προσέχουν νὰ μὴν πέσουν. Καὶ ὅμως πολὺ τον διεσκέδαζε αὐτὴ ἡ φασαρία.

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον ὅτι, τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ δύο μαθητευόμενοι θαλασσινοὶ ἐσκαρφάλωσαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἰστίων, τοῦ ἐξέφυγαν, ἑμπερὸς στὸν Τζὼν Κάρπεντερ, τὰ ἐξῆς λατινικὰ λόγια : — «Σικ ἴσουρ ἀδ ἄστρα...»

— Τί θὰ πῇ αὐτὸ, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἔτσι θὰ φθάσῃς εἰς τὰ ἄστρα.

— Καὶ ποῖος ἐταίριαξε αὐτὰ τὰ λόγια ἀράδα ἀράδα, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο ;

— Ὁ ὑπέροχος Βιργίλιος. — Ἐγνώρισα ἕνα μυχρον, ποὺ τον ἔλεγον ἔτσι καὶ ἦταν μπαλαουρτζής (κουαρὸς) σ' ἕνα καράδι τοῦ ὠκεανοῦ. . .

— Δὲν ἦταν αὐτός, φίλε μου. . . — Τόσο τὸ καλλίτερο λοιπὸν γιὰ τὸν δικὸν σου τὸν Βιργίλιο, γιὰτὶ τὸν δικὸ μου. . . τὸν κριμάσανε !

Ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ ἐμετριάσθη κατὰ τὸ βράδυ, δὲν ἐκόπασεν ὅμως ἐντελῶς ἐφαίνετο ἐπιμέλλε νὰ διατηρηθῇ ὅλην τὴν νύκτα. Ἦρχετο ἀπὸ τὰ βορειανατολικά, ἦτο λοιπὸν εὐνοϊκὸς διὰ τὸν «Γοργόν», ὁ ὁποῖος δὲν ἐμάχυσσε τὰ ὑψηλὰ πικρία του, ὅπως συνήθως γίνεται εἰς τὰ πλοῖα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Εἰς μάτην ὅμως, πρὶν τὸ σκότος καλλιψῆ τὸ διάστημα, ἐπροσπάθησαν οἱ ἐπιβάται νὰ ἴδου τὴν κορυφὴν τοῦ Μαδμημένου βουνοῦ, τὸ ἑποῖον ἔχει ὕψος 1356 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Δι' αὐτὸ, κατὰ τὰς ἐννεα, ἐπῆγαν νὰ κοιμηθῶν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, τῶν ἰποίων αἱ θύραι ἔμειναν ἀνοικταὶ ἐξ αἰτίας τῆς ζέσης.

Ποτὲ ἡ νύκτα δὲν τοὺς ἐφάνη τόσο ἡσυχὴ ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρωί, ὅλις εὐρίσκοντο εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Καὶ τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε δεικνύων ἐν ὕψωμα πρὸς νότον :

— Τὸ Μαδμημένο βουνό, νὰ το. . . Αὐτὸ εἶνε, τὸ γνωρίζω !

— Ἄν το γνωρίζῃς, φίλε μου, ἀπὸ τόσο μακρῶν, θὰ πῇ πῶς ἔχεις καλὰ μάτια, τῷ παρατήρησεν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ.

— Ἐξόχα μάτια μάλιστα. . . Σὰς το δίνω ἐγγράως πῶς εἶνε τὸ Μαδμημένο βουνό. . . τὸ ἑποῖον δὲν εἶνε καθόλου μαδμημένο ! Ἀπ' ἐναντίας εἶνε καταπράσινο καὶ δασωμένον, ὅπως ὅλα τὰ βουνα τοῦ νησιοῦ μου. . . Ὅχι δῆτε καὶ τὰ ἄλλα, ἂν μάλιστα ἀνιδοῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Βαυκλέν. Θέλοντας καὶ μὴ, θὰ το θαυμάσετε τὸ νησί μου. . . τὸ ὠραιότερον ἀπὸ ὅλας τὰς Ἀντίλλας !

Καὶ δὲν εἶχεν ἀδικον ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐπαινῶν τόσο πολλὴ τὴν Μαρτινίκαν. Ἡ νῆσος αὕτη εἶνε κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ δευτέρῃ τῆς Ἀντιλιανῆς σειρᾶς, διότι ἔχει ἐμβαδὸν 987 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πληθυσμὸν 177,000 κατοίκων, ἐκ τῶν ἑποίων δέκα χιλιάδες εἶνε λευκοί, οἱ δὲ λοιποὶ μαῦροι κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ Κινέζοι. Εἶνε ὄρεινὴ ἢ νῆσος καὶ σκεπασμένη ὅλη ἀπὸ μεγαλοπρεπέστατα δάση, ἕως τὰς κορυφὰς τῶν βουνοῦν τῆς. Ἐχει ἄφθονα νερά, τὰ ὅποια ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ν' ἀψηφοῦν τὰ τροπικὰ καύματα, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ποταμῶν τῆς εἶνε πλωτοὶ καὶ οἱ λιμένες τῆς βαθεῖς, ὥστε ν' ἀγκυροβολοῦν ἐκεῖ τὰ μεγαλύτερα σκάφη.

Ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ ἄνεμος ἔπνεε πολὺ ἀδύνατος. Ἐδυνάμωσεν ὀλίγον τὸ ἀπόμεμα, καὶ μόλις μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐπῆρε τόση δύναμις ὥστε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν δρόμον του ὁ «Γοργός», παρκαμπτών τὴν νῆσον ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέρος.

Τὴν αὐγὴν πλέον ἀπεκαλύφθη τὸ Μαδμημένον βουνόν, ὅταν ὑψώθησαν οἱ πρῶτοι ἀτμοὶ τῆς ἀτμοσφαιρας. Κατὰ τὰς ἐπίτα, μὴ πόλις ἐφάνη εἰς τὴν ἀκτὴν, σχεδὸν εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ἄκρην τῆς νήσου.

— Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας ! ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώνησε τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἤρχισεν τὸ τραγοῦδι :

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκεῖα πατρίδα. . . Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῆ ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Ὀταν μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ τὸν θερμότητα ἀέρα. . .

Ἐσήμερον αἱ ἐννεα, ὅταν ὁ «Γοργός» ἐπέπνιεν τὴν ἀγκυραν εἰς τὸν κυκλικὸν ἄρμον. Εἰς τὸν μυχρὸν αὐτοῦ, ἡ πόλις, τὴν ἑποῖαν ἕνας μικρὸς ποταμὸς ἐχώριζεν εἰς δύο τμήματα, ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τοὺς ἀνατολικοὺς ἀνέμους ὑπὸ τοῦ βουνοῦ, τὸ ὅποιον ἐμελλε βραδύτερον νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Καὶ τί ὠραία πόλις ποὺ ἦτο ! Μὴ ἀπὸ τὰς πόλεις ἐκείνας — γράφει ὁ ἱστορικὸς Δουιέρτ — τὰς ἐποίας ὁ ξένος ποτὲ δὲν λησμονεῖ. Τέσον εὐχάριστος εἶνε ὁ τόπος, τόσο καλὸν τὸ κλίμα, εἰ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τόσο ἀθάνα ἀφελείαν, ὥστε δὲν εἶδαν οὔτε ἕνα ἄνδρα, οὔτε μίαν γυναῖκα νάναχωρήσουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν ποθοῦν, μέχρι μανίας, πάλιν νὰ ἐπανέλθουν !

« Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας ! » (Σελ. 261, στήλ. 6'.)

νῆς Ρενὼ. Ἄλλ' ἀρ' ὅτου ἡ οἰκογένειά του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν, αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον ἐκεῖ κανένα συγγενῆ.

Ἦτο ἀκμαία τότε πόλις ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἕδρα τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ τῆς ἀποικίας καὶ κυριώτερος αὐτῆς ἐμπορικῆς λιμῆν. Σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὴν πρῶτην τῆς 8 Μαΐου 1902, ἰσχυρὸς σεισμός καὶ φοβερὰ ἐκρηξίς ἠφαιστείου κατέστρεψαν τὸ πρὸς τὴν Καραιβικὴν θάλασσαν τμήμα τῆς νήσου. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐκαλύφθη ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τῆς τέφρας, αἱ ὅποιαι ἐξεχύθησαν ὑπὸ τοῦ κρατήρος τοῦ ἠφαιστείου, καὶ χιλιάδες ἐκ τῶν κατοίκων του ἀπέ-

αὐτὴν τὴν μανίαν εἶχε, φαίνεται, καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ, διότι ἡ ἀνησυχία του καὶ ἡ διαχυτικότης του ὑπερέβαιναν κάθε ὄριον. Ὁραεῖν νὰ εἶχαν οἱ συμμαθηταὶ του, καὶ νὰ ἐβλεπαν τί ἐκδρομὰς θὰ

Ἡρώδα τοῦ Καθηκόντος. — ὁ Μακρολαίμης μετ' ἡν Κίτιον Μάσκον, Ὁρχρὰ Ἀκτινά. Εἰσήγησεν τὴν Ἀθηνάϊαν, Ἀγγελον τῆς Χαοῦς καὶ Ἀγγελον τῆς Νίχης. — ὁ Μαῦρος Ἀετός μετ' ἡν Ζό-Ζό, Ἐφθον τῶν Ἀντικυθήρων, Τρελλὸ Νουτάκι, Ἀριστον Ποδηλάτην καὶ Μικρὸν Βολιώτην. — τὸ Ἀκτινοβόλον Ἀστρον μετ' ἡν Κίτιον Μάσκον, Ἄνθος Ἐλπίδος, Βασιλίσαν τῶν Κυμάτων καὶ Λίμνην Μαρεσιίδα. — ἡ Διθερία Ψυχή μετ' ἡν Ἐλατον τοῦ Αἰῶνος, Ἀργυρῶν Πανοσέλιον, Λουλοδί τῆς Καρδίας καὶ Ἀπαυράζουσαν Ἡδὴ. — ὁ Λαμπρός Κιθαροδ. μετ' ἡν Ἑλλήνα Ἀθλητήν, Ἀθῶν Καρδίαν, Φῶς τῆς Νυκτός καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν. — ἡ Ὁραία Λευκάς μετ' ἡν Κυματίουσαν Θάλασσαν. — ἡ Κυνόλευκος Σημάια μετ' ἡν Λουλοδί τῆς Καρδίας, Ζούβλια-Μούβλια, Ἀγρὸ Περιστερίαι καὶ Διονυσίαδα Πηγῆν. — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετ' ἡν Κουσιμύδον, Ἀγροτικὴν Χαράν. Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος, Ἰππότην τοῦ Πηλίου καὶ Παιδί τοῦ Ψηλορείτη. — ἡ Ὁρχὰ Ἀκτίς μετ' ἡν Μήλιωτόπουλο, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλορίας, Κυνόλευκον Σημάϊαν, Νεφελώδη Ψυχήν καὶ Λουλοδί τῆς Καρδίας. — ὁ Ἐωθινὸς Ἀστὴρ μετ' ἡν Νοσητὴν Ρομφαίαν, Πολικὸν Ἀστέρα, Ἀρσενικήδα Λαρίση, Ἀετὸν τῆς Ἐσθίου καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης.

Ἡ Διαπλάσις ἀπαξίεται τοὺς φίλους τῆς Νηνεμίας. Ἀλέξανδρον Μειμαρίδου (ἔλαβα, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην, εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς.) Ἀνδρομάχην Βροσθὸν (φωτογραφία ἑλήθη) Φωστήρα τῆς Ἰπείρου (ἔχει καλῶς.) Ὁραίαν Ἀνδρομάδαν ([E] εὐγε, μεγάλην φιλοκατρίαν φανεροῦν ἢ ἐπιστολῆ σου.) Τίθρον (δὲν ἐθνομοίμαι εἰμπορεῖ νὰ μὴ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου λέγει· γράψε μου λοιπὸν συχνότερα, ἀφοῦ σου προξενούσιν τὴν χάριν νὰ εὐσημα.) Ὁπτασίαν Παραδείσου (ἡ ὅποια δὲν εἰμπορεῖ νὰ μου ἐκφράσῃ τὴν χάριν τῆς ὅταν ἀνταλλάσῃ Μικρὰ Μυστικά.) Ἀργυρῶν Πανοσέλιον (ἀφοῦ ἦσαν ἀσθενής, δὲν περιέχει· τώρα ὅμως πού ἐγένετο καλῶς.) Βαρυσμαράδον Δία (ὁ ὅποιος δὲν παύει νὰ μὲ εὐχαριστεῖ· διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὅποιαν ἀρρέεται ἐκείνοτε ἀπὸ τῶν φυλλαδίων μου.) Κόκκινον Κρίνον ([EEE] διὰ τὰς ὠραιότητας ἐπιστολῆς· ὁ κ. Π. σοῦ ἔγραφεν ἰδιαιτέρως.) Πτωχικὴν Καλύβην (ἔστειλα εἰς εὐεῖαι διὰ τὴν βραδυτέτα τοῦ προηγουμένου φύλλου δὲν ἔπαιται ὁ ταχυδρόμος.) Ὁραίαν Λευκάδα, Βαρναλῶσαν Ὁρμινὴν (ἔλαβα) Π. Παγῶν (ἔστειλα) Νέον Μαργαρίτην (σοῦ συνιστῶ ὑπομονὴν καὶ εὐχομαι ὑπὲρ τῆς ταλαιπώρου ἀρρώστιας τῆς μητρὸς σου.) Νυκτοσφύλακα, Ἄνθος Ἐλπίδος, Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου, Κνηγέτιδα Ἀρτεμίν, Πύργον τῆς Πέτρας (τὸ Βραβείον τοῦ ξεσποθώματος δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀβρόν εἰς τὴν Κυριακὴν ἢ Εὐρημος Μνεία δὲν ἔχει εὐσημον.) Συννεφώδη Ἡμέραν (ἔστειλα.) Ἐσπερίαν Ἀδραν (σιγὰ-σιγὰ θά τας δημοσιεύσω δια·) Ἀραμίν (ὁ κ. Εὐνόπουλος σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τοῦ ἄρθρου σου, τὸ ὅποσον ἐδίδασκες εἰς τὰς Ἀθῆνας) ἢ ἐπιστολὴ ἐστάλη πρὸς τὴν πατέρα τῆς φίλης μας, διότι κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα τὴν νέαν τῆς διεύθυνσιν.) Παιδί τοῦ Ψηλορείτη ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου· τὸ μόνον σοῦ ἔστειλα καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.) Α. Καλαμάρον, Μακρολαίμην (ἡ φωτογραφία σου σήμερον μόλις ἐλήθη.) [E] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν.) Πνοήν τοῦ Ζεφύρου (ἡ συλλογὴ σου ἐλήθη· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει ψεδώνυμον.) Ὁρχρὰ Ἀκτινά (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὅτι· αἱ πολλαὶ μου ἐργασίαι δὲν εἶνε λόγος, διὰ νὰ μὴ μου γράψῃς σύ.) Ταρλαμπούμπαν (σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποὺ παρήγγειλες· χαίρω πού εἶσαι τόσον φιλαναγνώστης· εὐγε.) Μαῦρον Ἀετόν, Λαμπρὸν

Κιθαροδὸν (ὅχι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τα σταίλῃς ὅπως) Μισσηριώδη Φῶσιν (ἔστειλα τὸ φύλλον ἐκ νέου ἢ μεταρραξίς σου θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, διότι ἐλήθη ἐγκαιρῶς· φαίνεται δι' ἐγὼ ἐβρόδυνα νὰ σου ἀπαντήσω.) Ἀκτινοβόλον Ἀστρον, Πανταχόθ Παρότα (ἔστειλα ἐκ νέου βεβαίως ἐλάθη εἰς τὸ ταχυδρομίδιον.) Διθερία Ψυχήν ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Μπάτην τοῦ Σαφονίκοῦ (τὴ ἐσκέφθης; δια αὐτὰ εἶνε δημοσιευμένα εἰς παλαιῶς μου τόμους, ὅτι δὲν ἐσκέφθης.) Κυπριακὸν Ἀστέρα (βραβείον ἔστειλα· μὴ γράψῃς «ἐπιστολὴ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἑσθίμων» τοιοῦτο, διαγωνισμὸς δὲν ὑπάρχει διὰ κάθε ὠραίαν ἐπιστολήν διδοῦ εὐσημα, πάντων ὅταν δὲν στέλλεται δι' εὐσημα.) Π.Κ. (δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ σὺ κάμω τὴν χάριν· τὸ εἶπα εἰς τοὺς συνεργάτας μου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχεν αὐτὸς τὰς πληροφορίας προχείρους· μοῦ ὑπετίθησαν οὗτοι θὰ ἐρυνήσου.) Δωδώνην (μελέτα, σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν.) Ἀριεὶ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις, τὸν οὐ διαγιγνώσκουσι, πωλείται ἐν τῷ ἔλαβῳ μετ' εἰς φακίλλους, ὅν ἵνατος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

317. Λεξιγράφος.
Σ' εἶνα πτηνὸν θαλάσσιον ἐν γράμμα ἄν κολ...

318. Στοιχειογράφος.
Εἶμαι βουδὸν ἑλληνικόν, ὡς ἔχω ἄν μάρψας, Καὶ ὄργανον σιδηροουργοῦ, ἄν μίσκεφαλίσης.

319. Γονυγράφος.
Διὰ νὰ μ' εὐρηξ, φίλε λύτα, Στὰ γνωστὰ ρήματα κύστα· Ἄν τὸν τόνον μου ἀνεβάσης, Τότε θὰ ζητωκραυγᾷσης.

350. Ἀένυγμα.
Τὴ κοπιᾷσεις γιὰ νὰ μ' εὐρηξ; Παιλιὸν ληστήν σημάτω· Ἀθάσσε με ἄπ' τὸ τέλος, Καὶ ὁ ἴδιος πάλι μένω!

351. Γωνία.
+ * * * * = Δημητριακόν.
* * * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλ.
* + * * * = Χῶρος τῆς Ἑλλ.
+ * * * * = Αὐτοκράτωρ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα σοφοῦ νομοθέτου.
Ἡσυχία ὑπὸ τοῦ Τζῶν Μπουῦλ.

352. Ἐπιγραφή.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

ΟΝΟΝ
ΚΑΚΣΟ
ΚΟΡΑΚ
ΥΟΚΑΚ

353-357. Μαγικός Φθόγγος.
Τῆ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσει ἄλλας ἰσάκας λέξεις.

858. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ἑπτὰ μὲνων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν βασιλίσαν ἑλληνικήν:

1, Ἀρχαῖος στρατηγός, 2, Διακριτικὸν γινώ...

359. Φωνηεντόλιπον
* χν-τ - κν - κτ
Ἐστὴλη ὑπο τοῦ Πιν-Χ

360. Γρῦφος.
Τὸ ἔστιλη ἀπὸ τοῦ Λοιλοῦ τῆς Καρδίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24.

252. Κραδακμός (κρᾶ, δακμός.) — 253. Ἀθῆμας, ἀθάμας. — 254. Ἰμέρα, ἡμέρα. — 255. Ἰπρεμος, ἡμερος, ἔρημος.

256. Ν. 257. ΚΩ. ΠΑ. ΞΣ
Α. ΠΡ. ΠΑ. ΛΑ. ΜΗ
ΝΕΡΩΝ. ΓΕ. ΜΗ. ΝΗ
ΣΕΝΕΚΑΣ 258. Τῆ ἀνταλ-
ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ λαγή διὰ τοῦ Α :
ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ πλησίον, τέλος,
ἄλλας, φίλος, δειλός, ἀλλε τε Καὶ ἐκ τῶν
ἀντιθέτων. ΜΑΛΒΑΣ-ΔΡΑΧΝΗ (ΜΑχρίν,
ΑΡΧΗ, ΔΑΛΟΣ, ἘΧθρός, ἌΝδρείος, ΣΗμε-
ρον.) — 259. 1, Ἄταξ = ΤΔαξ. 2, ἤτσον
= ΝΗσοι. 3, Κέρος = ΚΕροδο. 4, Κόρη =
ΜΗκος. 5, αἰὼν = ΝΑἰω. 6, Ἀδάμ — ΔΔαμ.
7, Νομός = ΜΟνος : τ-ν-κ-μ-ν-δμ — τὰ ἐν οὐ-
κω μὴ ἐν δῆμω. α-η-εἴ-ααο — Πᾶς μὴ Ἑ-
λιν βίβριος. — 260 Ὅτι εἰς ἀμφότερα ὑ-
πάρχον βαθμοί. 261. Μῆ ὠτοῦ περιττά.
(μεῖον, οὐ, περὶ. τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δι τοὺς συνδρομιάς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ α
ὀλιγωταί τῶν 10 πληρονοῦται ὡς νὰ ἴσασιν λέξεις.]

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δευτάρια, πέ-
rigues fantaisie, ἐφημερίδας, περιοδικὰ,
φωτογραφίας, ἐπιστολάς καὶ Μικρὰ Μυστικά.
— Λεωνίδας Ν. Λαδόπουλος, poste Fran-
caise, Smyrne. (Δ, 105)

ρισμα. 3, Θεὸς ῥωμαϊκός. 4, Ὀνειρασία πλα-
νήτου. 5, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 6, Ἀκρωτήριον.
7, Ζῶον ζῆριον. 8, Θεά.

Ἐστὴλη ὑπο τοῦ Ἰωσήφους τῆς Ἡσιέρου

359. Φωνηεντόλιπον
* χν-τ - κν - κτ
Ἐστὴλη ὑπο τοῦ Πιν-Χ

360. Γρῦφος.
Τὸ ἔστιλη ἀπὸ τοῦ Λοιλοῦ τῆς Καρδίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24.

252. Κραδακμός (κρᾶ, δακμός.) — 253. Ἀθ-
θῆμας, ἀθάμας. — 254. Ἰμέρα, ἡμέρα. — 255.
Ἰπρεμος, ἡμερος, ἔρημος.

256. Ν. 257. ΚΩ. ΠΑ. ΞΣ
Α. ΠΡ. ΠΑ. ΛΑ. ΜΗ
ΝΕΡΩΝ. ΓΕ. ΜΗ. ΝΗ
ΣΕΝΕΚΑΣ 258. Τῆ ἀνταλ-
ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ λαγή διὰ τοῦ Α :
ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ πλησίον, τέλος,
ἄλλας, φίλος, δειλός, ἀλλε τε Καὶ ἐκ τῶν
ἀντιθέτων. ΜΑΛΒΑΣ-ΔΡΑΧΝΗ (ΜΑχρίν,
ΑΡΧΗ, ΔΑΛΟΣ, ἘΧθρός, ἌΝδρείος, ΣΗμε-
ρον.) — 259. 1, Ἄταξ = ΤΔαξ. 2, ἤτσον
= ΝΗσοι. 3, Κέρος = ΚΕροδο. 4, Κόρη =
ΜΗκος. 5, αἰὼν = ΝΑἰω. 6, Ἀδάμ — ΔΔαμ.
7, Νομός = ΜΟνος : τ-ν-κ-μ-ν-δμ — τὰ ἐν οὐ-
κω μὴ ἐν δῆμω. α-η-εἴ-ααο — Πᾶς μὴ Ἑ-
λιν βίβριος. — 260 Ὅτι εἰς ἀμφότερα ὑ-
πάρχον βαθμοί. 261. Μῆ ὠτοῦ περιττά.
(μεῖον, οὐ, περὶ. τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δι τοὺς συνδρομιάς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ α
ὀλιγωταί τῶν 10 πληρονοῦται ὡς νὰ ἴσασιν λέξεις.]

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δευτάρια, πέ-
rigues fantaisie, ἐφημερίδας, περιοδικὰ,
φωτογραφίας, ἐπιστολάς καὶ Μικρὰ Μυστικά.
— Λεωνίδας Ν. Λαδόπουλος, poste Fran-
caise, Smyrne. (Δ, 105)

ΤΟΜΟΙ
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 11 (οἱ ἐξῆς : 4.5.6.7.11.15.
16. 17.18. 19. 20.21.22.23)
πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν
Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς
Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς : 1. 3. 8. 9. 12.13.
14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος) πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ
φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897 καὶ 1898, ὃν ἑκάστος τιμᾶται
Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσὸν φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 5 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902
καὶ 1903 ὃν ἑκάστος τιμᾶται : Ἄ-
δεται φρ. 7. — Χρυσὸδεται φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.
Περίοδος Β'. — Τόμ. 11*

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθῆναις, 7 Αὐγούστου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἐτος 26* — Ἀριθ. 34

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τὴν ἐπιούσαν, 30 Αὐγούστου, μετ' ἡμας καί τινος διὰ ταυμασίας ἀμα-
ζιτῆς ὁδοῦ, οἱ περιηγηταὶ μας μετέβη-
σαν εἰς τὸ φρούριον Φερ-δε-Φράν, ὅπου
ἔδρευε ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς μετὰ
τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τῆς νήσου. Ἐνα λε-
ωφορεῖον περιελάμβανεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ
ἀπόσπασμα τῶν φαίδων νέων, ποὺ
εἶχαν μελαψὴν πλέον τὴν ἐπιδερ-
μιδα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀνέ-
μους τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἀνε-
ξάντητον τὴν εὐθυμίαν.

Ἐφαγαν καλὸ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
καὶ κατόπιν περιήλθον ὅλην τὴν
πόλιν. Ἐπεσκεψθῆσαν τὸ ὄπλοστά-
σιον καὶ τὴν πολεμικὴν τῆς ναύ-
σταθμον, τὰ ὅποια ἀφαιροῦν ἀπὸ
αὐτὴν πᾶσαν ἰδέαν ἐμπορικοῦ ἢ
βιομηχανικοῦ· χερσικὴς. Μετὰ
τὴν πόλιν, ἐξέδραμον εἰς τὰ περί-
χωρα· ὁ Τωνῆς δὲν ἄφινε τοὺς συν-
τρόφους οὔτε ν' ἀναπνεύσουν. Ἡ-
λαγκάσθησαν νὰ τον ἀκολουθήσουν
εἰς τὸ ἐξοχικὸν στρατοπέδον, καὶ
κατόπιν εἰς τὸ σανατόριον, ἔπου
ἀποστῆλλονται τὰ πρώτην φοράν
ἐρχόμενα ἐξ Εὐρώπης στρατεύμα-
τα, διὰ νὰ συνεθίσουν τὸ κλίμα τοῦ
τόπου. Τέλος, ἡ ἐκδρομὴ προεξε-
τάθη ἕως τὸς θερμὰς πηγὰς τῶν
περιχώρων. Πρέπει ὅμως νὰ ση-
μειώσῃτε ὅτι ἕως τότε, ὅσον πολυά-
ριθμη καὶ ἂν εἶνε τὰ φαρμακερὰ
φάρμακα εἰς τὴν Μαρτινίκαν, ὁ Μέν-
ντωρ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶ-
χαν συναντήσῃ κανέν εἰς τὸν δρό-
μον τῶν.

Ὁ νεαρὸς ὁδηγὸς τῆς νήσου δὲν
παρέλειψε οὔτε τὸ χωρίον Λαμαν-
τέν, ἀλλ' ὠδήγησε καὶ ἐκεῖ τοὺς
συντρόφους του διὰ μισοῦ τῶν δα-
σῶν, τὰ ὅποια καλύπτουν ἐκεῖνο
τὸ τμήμα τῆς Μαρτινίκας.
Συνέβη μάλιστα εἰς τὴν περι-
στασίαν αὐτὴν ἐν ἐπεισθίον ἄξιον ν'

ἀπομνημονεῦθ' ἐν ἐκτάει ὀπωρῶδηποτε,
διότι τίποτε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπὸ
τὰ ἀφορῶντα τὸν κ. Πάττερσων ἀγνω-
στον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς.
Τὴν 31 Αὐγούστου, παραμονὴν τῆς
ἑορτῆς Πενθ. καὶ οἱ ἄλλοι κατέβηκαν
ἀπὸ τὸ ἀμάξι, εἰσῆλθον εἰς τὸ σκιερὸν
μέρος τοῦ δάσους καὶ ἔβησαν, μισὸ μό-
νον χιλιόμετρον μακρότερα, εἰς τὸ ἄκρον
μιάς ἐξαίθερας, ἐπίτηδες, νομιζέτε, βαλ-
μένης ἐκεῖ διὰ νὰ κάμουν ἓνα ἀντανα-
στρατικὸν σταθμὸν, πρὶν εἰσδύσουν εἰς τὴν
σύνδεστρον λόχημον.

Ὁ κ. Πάττερσων,
ὀλιγώτερον π ο δ ὶ
κ η σ ἀπὸ τοὺς ἄλλους,
εἰχε μείνῃ ὀπίσω, καμ-
μια ἑκατοστὴ βήματα.
Δὲν ἀνησύχησαν οἱ
σύντροφοί του, βέβαιον
ἔντες ὅτι θὰ ἔβησαν
καὶ αὐτοὺς μετ' ὀλίγον.
Ἐν τούτοις, ἀφοῦ
ἐπερίμεναν δέκα λεπτά
καὶ δὲν τον εἶδαν νὰ
φανῇ, ἐσηκώθη ὁ Λου-
δοβίκος Κλωδιὸν καὶ
ἐφώνησε με δυνατὴν
φωνήν·
— Κύριε Πάττερ-
σων!... Ἄπ' ἐδῶ,
κύριε Πάττερσων!
Καμμία ἀπάντησις·
καὶ ὁ ἀπὸν δὲν ἐφαί-
νετο πουθενά.
— Μήπως ἔχασε
τὸν δρόμον;... ἤρω-
τησεν ὁ Ρογῆρος Χιν-
δαίλ, κ' ἐσηκώθη καὶ
αὐτός.
— Δὲν εἶνε δυνα-
τὸν ν' ἀπμακρύνθη
πολύ ἀπ' ἐδῶ... ἀπήν-
τησεν ὁ Ἀζελ Βίκ-
μπορν.
Καί, ὄλοι μαζί, ἐ-
φώνησαν :
— Κύριε Πάττερ-
σων... Κύριε Πάττερ-
σων!
Ἀνησύχησαν τότε